

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-369)

May (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 189)

46. தாரணாநாம் சதுஷ்கம் யத்வாதி யாந்தமுதீரிதம்

தத்ர ஸுக்ஷ்மபரே பாவே ஸ்திதேயம் பூர்வவத் த்விதா

47. த்ரையவஸ்தோ மகார: அயம் ப்ரோக்த: சைதந்ய வாசக:

தத்ராபி ஸுக்ஷ்மபரயோர்த்வதேயம் தசயோர்த்வயோ:

பொருள் – “வ” தொடங்கி “ய” முடிய உள்ளதும், முன்பு கூறப்பட்டதும், நான்கு தாரணைகளாக உள்ளதும் ஆகிய சப்தங்கள், முன்பு கூறப்பட்டதான தாரிகாவின் ஸுக்ஷ்மம் மற்றும் உயர்ந்த நிலைகளைக் கொண்டதாக, அவளுடைய இரண்டு செயல்களை நிறைவேற்றுவதாக உள்ளன. சைதந்யத்தின் மூன்று நிலைகளைக் குறிப்பதாக “ம” என்னும் அக்ஷரம் உள்ளது என முன்பே கூறப்பட்டது. இதில் அவளுடைய ஸுக்ஷ்மம் மற்றும் உயந்தது ஆகிய இரண்டு நிலைகளும் உள்ளன.

48. மாயாப்ரஸுதி த்ரையருபோ யோ பார்ண உச்யதே

ஈ நாம பூர்வவத்தேவீ தத்ர அபி தசயோர்த்வயோ:

பொருள் – “ப” என்பது மூன்று தன்மைகளுடன் கூடிய மாயையைக் குறிப்பதாகும். மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு நிலைகளில் உள்ள தாரிகா, “ஈ” என்னும் அக்ஷரத்தால் கூறப்படுவளாகவும் உள்ளாள்.

49. புத்தி அஹங்கார மநஸாம் யத்தூபம் பாதிசம் த்ரயம்

தத்ர அபி பூர்வவத் த்வேதா தேவீயம் தசயோர்த்வயோ:

பொருள் – “ப” என்னும் எழுத்தானது, “புத்தி, அஹங்காரம், மனம்” ஆகியற்றைக் குறிப்பதாக உள்ளது. அதில் அவள் இந்த இரண்டு நிலைகளில் உள்ளாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 56)

[ஸுமதி] நான்முகன் முதலான பெரிய தேவதைகளும், அவரவர்களுடைய பக்தர்களால், மோக்ஷத்திற்காக உபாஸிக்கப்படுகிறார்கள்? இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸ்ரீயின் நாதனை மட்டும் “மோக்ஷம் அளிப்பவன்” என்று ஏன் கூறுகிறார்கள்?

[ராஜா : விவேகன்] ப்ரியமானவளே! உனது நுட்பமான கேள்வியானது உனது மதிநுட்பத்தை உணர்த்துகிறது. நீ அறியவில்லையா? மதுஸூதநனுடைய மஹாதம்யம் என்பது அஸாதாரண ஒன்றாகும்.

86. புரா வேதஸ்ஸ்தம்வாவித புருஷ ஸ்ருஷ்டே: ஸ்திதிமதி

ஸ்திரா பக்தி: ஸூதே விபதுபரதிம் பும்ஸி பரமே

ததந்யாந் அம்யர்சந் அபிலஷித முக்தி: ஸூரகணாந்

உதந்யாம் ப்ராலேயைருபசமயிதும் வாஞ்சதி ஜட:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், காப்பவனும் ஆகிய பரமபுருஷனிடம் கொண்டுள்ள நிலையான பக்தி மட்டுமே, நான்முகன் தொடக்கமாக புல்பூண்டு உள்ளிட்ட அனைத்தையும், அவற்றின் ஆபத்துக்களிலிருந்து விடுவிக்கும். அவனை விடுத்து, மோக்ஷத்தை விரும்பி, மற்ற தேவதைகளை அர்ச்சிப்பவன், பனித்துளி கொண்டு தனது தாகத்தை தீர்க்க முயலும் முட்டாள் ஆகிறான்.

விவேகன்] ஓவியத்தில் தீட்டப்பட்ட ஆயிரம் சூரியன்கள் ஒன்றாக நின்றாலும், அவை இருளைப் போக்காது. எனவே,

87. அபத்நதௌ விகத சந்திம் அநாதி நித்ராம்
சேதஸ்விந: த்ரிசுண சக்திமயீ த்ரியாமா
நாதஸ்ய கேவலமஸௌ நரகாந்த கர்த்து:
ஸங்கல்ப ஸூர்யவிபவேந ஸமாபநீயா

பொருள் - இடைவிடாமல், எல்லையற்ற காலங்களாக சேதநர்களுக்கு அஜ்ஞானத்தைத் தருவதாக, முக்குண மாயை என்னும் சக்தி கொண்ட இரவு உள்ளது. இது, நரகாசுரனை அழித்தவனும், அனைத்திற்கும் நாதனும் ஆகிய சூரியனுடைய வைபவத்தால் மட்டுமே விலகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 67)

151. இப்படி ஈச்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவு கண்டால், “ஐயோ!” என்றிரங்கி அவர்களுக் கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜன்ம ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீபநி புத்ரனையும் வைதிகள் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களபேக்ஷதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம் போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தரம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய், தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறு தலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும காமுகனைப் போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு, அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டனாகையாலே, ஈச்வரன் ஆச்ரித விஷயத்தில் பரிமாறிப் போரும்படிகளை விஸ்தரேணவொரு சூர்ணையாலேயருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட கல்யாணகுணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளதால், ஈச்வரன் தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்து வரும் உதவிகளை, விரிவாக ஒரு சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியென்று, கீழுத்தமான குணயோக ப்ரகாரத்தைப் பராமாசிக்கிறது. (கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்று குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது, மேற்சொல்லுகிற பரிமாற்றங்களெல்லாம் ஒரோ குணகார்யமென்று தோற்றுகைக்காக. (பிறர் நோவு கண்டால் "ஐயோ!" என்று இரங்கி) இது க்ருபா கார்யம். பிறர் நோவு கண்டால் "ஐயோ!" என்று ஈடுபடுகிறது, பர துக்காஸஹிஷ்ணுவாகையாலேயிறே. (அவர்களுக்கு எப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து) இது ஸௌஹார்த கார்யம். எப்போதுமொக்கவென்றது, இவர்கள் அறிந்த காலத்தோடு அறியாத காலத்தோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி. ஆச்ரித ஸர்வ மங்களாந்வேஷண பரனாயிருக்கிறது, ஸௌஹார்தத்தாலேயிறே. (தனக்கேயாயிருத்தல் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) இது, ஆச்ரித பாரதந்த்ரிய கார்யம். ஸ்வார்த்தபரனாயேயிருத்தல், ஸ்வார்த்த பரார்த்தங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே, சந்த்ரிகாதி பதார்த்தங்கள் போலே, பரார்த்ததைக வேஷனாயிருக்கிறது பாரதந்த்ரியத்தாலேயிறே. (தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்ம ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் உண்டான நிகர்ஷம் பாராதே) இது, ஸாம்ய குண கார்யம். ஆச்ரிதர்பக்கல் ஜந்மாதிகளால் உண்டான தண்மை பாராமல் பரிமாறுகிறது, "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்கிறபடியே ஜந்மாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டரோடு வாசியற ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயிறே.

விளக்கம் - (இப்படி) - இதுவரை கூறப்பட்டதான “ஸர்வேச்வரனுடன் அவனுடைய கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்துள்ள விதம்” என்பதைக் கூறுகிறார். (கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் சேர்ந்தபடி உள்ளதற்கான காரணத்தை ஏன் அருளிச்செய்தார் என்றால், இனி கூறப்போகின்ற விஷயங்களில், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குணத்தின் கார்யம் என்று உணர்த்தவே ஆகும். (பிறர் நோவு கண்டால் “ஐயோ!” என்று இரங்கி) - இது க்ருபையின் செயலாகும். மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் காணும்போது அவர்களிடம் ஆழ்ந்த இரக்கம் கொள்ளும் ஈடுபாடு என்பது, மற்றவர்கள் துக்கத்தை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையால் அல்லவோ? (அவர்களுக்கு எப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து) - இது நன்மையின் செயலாகும்; அதாவது ஸௌஹார்த குணத்தின் செயலாகும். (எப்போதும் ஒக்க) - இவர்கள் தன்னைக் குறித்து நன்றாக அறிந்த காலம், ஏதும் அறியாத காலம் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைத்து காலங்களிலும் என்று கருத்து. தனது அடியர்களுக்கு அனைத்துவிதமான மங்களங்களும் உண்டாகவேண்டும் என்று எண்ணியபடி உள்ள தன்மையானது, ஸௌஹார்தம் காரணமாகவே ஆகும். (தனக்கேயாயிருத்தல் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) - இது அடியர்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் தன்மையின் செயல்கள் ஆகும். சுயநலமாக இருத்தல், சுயநலம் மற்றும் பொதுநலம் என்றிருத்தல் என்பதாக இரண்டிற்கும் பொதுவாக இருத்தல் என இல்லாமல், தென்றல் காற்று முதலானவை போன்று, மற்றவர்களுக்காகவே இருத்தல் என்பது மற்றவர்களுள் வசப்பட்டுள்ள தன்மை காரணமாகவே ஆகும். (தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்ம ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் உண்டான நிகர்ஷம் பாராதே) - அடியர்களிடம் காணப்படும் பிறவி ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து ஆராயாமல் உதவுதல் என்பது, கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களிடத்தும் நான் சமமாகவே உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிறவிகளில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அடைவதற்குச் சமமாக இருத்தல் என்பது இந்தத் தன்மையால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 334)

5-1-6 புறமறக் கட்டிக் கொண்டு இருவல்வினையார் குமைக்கும்
முறைமுறையாக்கை புகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடை நால் தடந்தோள் செய்யவாய் செய்யதாமரைக்கண்
அறமுயல் ஆழியங்கைக் கருமேனி அம்மான் தன்னையே

பொருள் - வெளிப்புறம் ஏதும் தெரியாதபடி நன்றாகக் கட்டி வருத்துவதான புண்ய
பாப ரூபமாக இரண்டுவிதமானதும், ப்ரபலமானதும் ஆகிய கர்மங்கள் வந்து
பீடிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளதும், தேவர்கள் என்பது போன்று வரிசையாகப்
பல பிறவிகள் எடுத்தபடி உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதும் ஆகிய சரீரத்தில்,
இவ்விதமாகப் பலமுறை பலவிதமாகப் புகுவதைத் தவிரும்படியாக, “காண்பதற்கு
இனிமையாக உள்ள நிறத்தைக் கொண்ட நான்கு திருத்தோள்கள், சிவந்த
உதடுகள், சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள், காப்பாற்றும் தர்மத்தில்
எப்போதும் தயாராக நிற்கும் திருச்சக்கரத்தை ஏந்தியதால் பேரழகு கொண்ட
திருக்கரம், கரிய திருமேனி” ஆகியவற்றைக் கொண்டவனும், எஜமானனும் ஆகிய
ஸர்வேச்வரனை, எனது இழப்பு முழுவதும் தீரும்படியாக நன்றாகப் பார்த்து
அனுபவித்தேன்.

அவதாரிகை – “போர வைத்தாய் புறமே” என்று இவர் நொந்தவாறே, “இவருடைய
இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்” என்று பார்த்துத் தன் வடிவழகைக்
காட்ட, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து ப்ரீதராய், கண்டு
கொண்டே னென்கிறார். இவரை மெய்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன் வடிவு.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “போர வைத்தாய் புறமே” என்று ஆழ்வார் நொந்தபடி நின்றார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவருடைய இழப்பை இவர் மறக்கும்படிச் செய்து, மீண்டும் தன்னை அவர் உணரும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்று தீர்மானித்து, தனது வடிவழகைக் காண்பித்தான். அந்த வடிவழகைக் கண்டவுடன் இவர் தனது சரீரத்தையும் மறந்து, மகிழ்ந்தவராக, “அவனைக் கண்டு கொண்டேன்” என்கிறார். இவரை மெய்மறந்து போகும்படியாகச் செய்தது அவன் வடிவழகு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புறமறக் கட்டிக் கொண்டு) பிணைத்தவிடமறிந்து இவனால் அவிழ்த்துக் கொள்ள ஒண்ணாதபடியாக, புச்சந்தோற்றாதபடி உள்முடியாக முடிந்து. “மம மாயா துரத்யயா - ஸர்வசக்தியான நான் பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க ஒண்ணாது” என்றானிறே. (இருவல்வினையார் இத்யாதி) இருவகைப்பட்ட மஹாபாபம் தகர்க்கும். வினையார் என்கிறது, அவற்றால் நெருக்குண்கிறபடியைக் கண்டு சொல்லிற்றாதல்; அவைதாம் பலவகையாகையாலே பஹு வசநமாதல். (குமைக்கும் முறை முறையாக்கை) புண்யத்துக்கென்னா தேவ சரீரத்தை ப்ரவேசியா, பாபத்துக்கென்னா திர்யகாதி சரீரத்தை ப்ரவேசியா, உபயத்தாலுமென்னா மநுஷ்ய சரீரத்தை ப்ரவேசியாப் படும்பாட்டுக்கொரு முடிவில்லையிறே. திறந்து கிடந்த வாசல் தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே, கர்மாநுகுணமாக தேவாதி சரீரங்கள் தோறும் ப்ரவேசித்துத் திரியும்.

விளக்கம் - (புறமறக் கட்டிக் கொண்டு) - எங்கு முடிச்சு இட்டுக் கட்டப்பட்டது என்று அறியாதபடியாக, இவனால் அவிழ்க்க இயலாதபடி, உள்புறம் முடிச்சு வைத்துக் கட்டப்பட்ட. கீதையில் - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது” என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸர்வசக்தியான நான் கட்டிய பந்தமானது யாராலும் அவிழ்க்க இயலாதது” என்றான் அல்லவோ? (இருவல்வினையார் இத்யாதி) - இரண்டுவிதமான மஹாபாபங்களையும் பாதிக்கும். இப்படிப்பட்ட வினைகள் பலவாக உள்ளதால் “வினையார்” என்று பன்மையில் கூறுகிறார். (குமைக்கும் முறை முறையாக்கை) - புண்ணிய பலன்களின் விளைவால் தேவர்கள் போன்ற சரீரங்கள், பாபங்களின் விளைவால் விலங்கு போன்று சரீரங்கள், இந்த இரண்டு வினைகளின் விளைவாக மனித சரீரங்கள் என இப்படியாக அடையும்

துன்பங்களுக்கு ஒரு முடிவு இல்லை. திறந்து கிடக்கின்ற வாசல்கள் அனைத்திலும் புகுந்து வரும் பொருள் போன்று, கர்மங்களுக்கு ஏற்ப தேவர்கள் போன்ற சரீரங்களில் புகுந்து வருவதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (புகலொழிய) புகுகை தவிர. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவிறே உபசயாத்மகமாய் அஸ்த்திரமான சரீரத்திலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறது, அது தவிர. (கண்டு கொண்டொழிந்தேன்) உத்தேசய வஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன். சரீர ப்ரவேசம் தவிரந்தேன். (நிறமுடை இத்யாதி) “ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான திருத்தோள்களை உடையனாய்;

விளக்கம் - (புகல் ஒழிய) - இவ்விதம் புகுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மா அல்லவோ, தோன்றுதல் மற்றும் வளர்த்தல் என்பது போன்ற நிலைகளை அடைவதாய், நிலையற்ற சரீரத்தில் அகப்பட்டு, வேதனை அடைகிறது. இந்த நிலையைத் தவிர்ப்பதற்காக. (கண்டு கொண்டொழிந்தேன்) - அடையப்படவேண்டிய வஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன். பல சரீரங்களில் புகும் நிலைகளைத் தவிர்த்தேன். (நிறமுடை இத்யாதி) - இராமாயணம் - ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: - அனைத்துவிதமான ஆபரணங்களும் பூணுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள தோள்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆபரணங்களுக்கு ஆபரணமாக உள்ளதும், நான்காக உள்ளதும், பரந்து விரிந்துள்ளதும் ஆகிய தோள்களைக் கொண்டவனாக.

வ்யாக்யானம் - “ஸ விலாஸ ஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முக பங்கஜம்” என்கிறபடியே, “முறுவலெடுத்தகலம்” என்னும்படி திருமுகத்தைச் செவ்வி பெறுத்தா நின்றுள்ள ஸ்மிதத்தையும், இழவு மறக்கும்படி குளிரக் கடாஷிக்கிற திருக்கண்களையும் உடையனாய்; தன்னிலும் ஆச்ரித ரக்ஷணமாகிற பரமதர்மத்திலே முயலாநின்றுள்ள திருவாழியையுடைய அழகிய திருக்கையையும், அதுக்குத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத குளிர்ந்த வடிவழகையும், “இதெல்லாம் எனக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியான ப்ராப்தியையும் உடையவனைக் காணப்பெற்றேன். “நீலதோயத மத்யஸ்த்தா” என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவ்வுடம்பை மறப்பித்தாப்போலே, இப்போது அவ்வுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது.

விளக்கம் - (செய்யவாய்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் - ஸ விலாஸ ஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முக பங்கஜம் - மலர்ந்த புன்முறுவலுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள தாமரை போன்ற திருமுகம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “முறுவல் எடுத்த கலம்” என்பதாக உள்ள திருகத்தை மேலும் அழகு செய்வதாக உள்ள புன்சிரிப்பையும். (செய்யதாமரைக்கண்) - தனது இழப்பு என்பதை மறந்து போகும்படிச் செய்யும் விதத்தில் நன்கு கடாசஷிக்கும் திருக்கண்கள் கொண்டவனாக. (அறம் முயல் ஆழி அம் கை) - தன்னைக் காட்டிலும், தன்னுடைய அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல் என்ற தர்மத்தில் எப்போதும் ஆயத்தமாக உள்ள திருச்சக்கரத்தைக் கொண்ட அழகான திருக்கரம். அதிலிருந்து தப்பினாலும் தப்ப இயலாத குளிர்ந்த வடிவழகு. (அம்மான் தன்னை) - “இவை அனைத்தும் எனக்கு” என்று அனுபவிக்கும்படியாக ஸம்பந்தம் கொண்டவனை, நான் காணப்பெற்றேன். தைத்திரீயத்தில் - நீலதோயத மத்யஸ்த்தா - கரிய மேகத்தின் நடுவில் எழுகின்ற மின்னல் போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப இதயத்தில் உள்ளான். முன்பு ஆழ்வாருடைய திருமேனியானது அவனுடைய திருமேனியை மறக்கும்படிச் செய்தது போன்று, இப்போது அவனுடைய திருமேனியானது இவருடைய திருமேனியை மறக்கும்படிச் செய்கிறது.

5-1-7 அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்
எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்
கைம்மா துன்பொழித்தாய் என்று கைதலை பூசலிட்டே
மெய்ம்மாலாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானும் என் மேலானே

பொருள் - திருச்சக்கரத்தைத் திருச்சக்கரத்தில் எந்தியபடி, தனது அடியார்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படியான பெரிய உபகாரம் செய்யும் எஜமானனாகிய அவன், அளவற்ற ஞானம் நிறைந்த நித்யஸூரிகள் கூட அளவிட்டு அனுபவிக்க இயலாதபடியான எப்படிப்பட்ட இடத்தில் உள்ளான்! இந்த விஷயத்தில், தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள நான் எந்த இடத்தில் உள்ளேன்! இவ்விதம் உள்ளபோது, “உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்கின்ற யானையின் பிறப்பில் உள்ள தாழ்வை நோக்காமல், அதன் துன்பத்தை விலக்கியவனே!”, என்று எனது கைகளைத் தலையில் வைத்தபடி அழைத்து, உண்மையான ப்ரேமை கொண்டவனாக மாறினேன். எனது தாழ்வை நோக்காமல் இவ்விதம் என்னைத் திருத்திய அவன், என்னிடம் மிகுந்த அன்பு செலுத்தினான். ஆகவே எந்த அளவு

பாபங்கள் செய்திருந்தாலும், தப்பிக்க இயலாதபடி வருகின்ற பகவத் க்ருபை என்ற விதியானது, பலன் அளிக்கும் நேரத்தில் பலன் அளித்தே தீரும்.

அவதாரிகை - அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்ற பேற்றைக் கண்டு விஸ்மிதராய், பகவத் க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு “நான் அயோக்யன்” என்றிழக்க வேண்டாகிடுகோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய க்ருபை காரணமாக, தான் அடைந்த பேற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். இவ்விதம் பகவத் க்ருபை உள்ளபோது, “நான் அயோக்யன்” என்று அதனை இழக்க வேண்டாம் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அம்மான்) ஸர்வேச்வரன். (ஆழிப்பிரான்) கையும் திருவாழியுமான நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும் அவன். (அவனெவ்விடத்தான்) அவனெவ்வளவிலுள்ளார் பரிமாறுமவன். (யானார்) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மானாழிப்பிரான்” என்று மேலே காட்டி, “யானார்” என்று குறையச் சொல்லிக் காட்டுவர். (எம்மா பாவியர்க்கும் இத்யாதி) எல்லா வழியாலும் மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத் க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையில்லை கிடுகோள். பகவத் க்ருபை பெருகப்புக்கால், “கரையிலே நின்றோம்” என்னாத் தப்ப விரகில்லை.

விளக்கம் - (அம்மான்) - ஸர்வேச்வரன். (ஆழிப்பிரான்) - திருக்கரமும், அதில் ஏந்தியுள்ள திருச்சகரம் என்பதான தனது வடிவழகை, நித்யஸூரிகளுக்கு காண்பித்தபடி உள்ள அவன். (அவன் எவ்விடத்தான்) - இத்தகைய பெருமை கொண்டவர்களால் ஆராதிக்கப்படும்படி உள்ள அவன். (யான்) - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இந்தப் பக்கமாக உள்ள நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மான் ஆழிப்பிரான்” என்று அவனுடைய உயர்த்தியைக் கூறி, “யான் ஆர்” என்று தனது குறையை ஆழ்வார் கூறுகிறார் என்பார். (எம்மா பாவியர்க்கும் இத்யாதி) - அனைத்துவிதத்திலும், மஹாபாபங்கள் செய்தவர்கள் விஷயத்தில் கூட பகவத்க்ருபையானது பெருகி ஓடிவரும்போது, அதற்குத் தடையில்லை. பகவத்க்ருபை இவ்விதம் பெருகிவரும்போது, “நாங்கள் கர்மம் என்ற கரையில் உள்ளோம்”, என்று தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

வ்யாக்யானம் – “நீர் கிட்டினபடியென்?” என்னில், (கைம்மா இத்யாதி) ஜந்ம் வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே இருக்கிற ஆனையானது பூர்வ ஜந்ம் வாஸனையாலே, முட்பாய்ந்தவாறே “அம்மே” என்பாரைப்போலே, நோவுபட்டவாறே திருவடிகளை ஸ்மரிக்க, ஸர்வாதிகனான தன் மேன்மை பாராதே மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து ரக்ஷித்த நீர்மையை அநுஸந்தித்து “இதொரு உபகாரம் இருக்கும்படியே!” என்று அந்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸ்நேஹிகள் சொல்லும் பாசுரத்தை, பாவபந்தமில்லாத நான் சொன்னேன்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “இவ்விதம் பகவத் க்ருபை பெருகிய விதத்தை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?”, என்றார்கள். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கைம்மா இத்யாதி) உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம், ஞானம் போன்று எதுவும் இல்லாத கஜேந்த்ரன், தனது பூர்வ கர்மம் காரணமாக, காலில் முள் குத்தியவுடன் ஒருவர் “அம்மே” என்று அழைப்பது போன்று, முதலையால் வருத்தம் அடைந்தவுடன் பகவத் திருவடிகளை எண்ணியது; அப்போது அனைத்தையும் நியமிக்கும் தனது மேன்மையை எண்ணாமல், அந்த மடுவின் கரைக்கு தனது அழகான கேசங்களும் ஆடைகளும் நழுவும்படியாக ஓடி வந்து காப்பாற்றிய நீர்மையை எண்ணி, “இப்படியும் ஒரு உபகாரம் உள்ளதே!” என வியந்து, அந்த உபகாரத்தைச் சிந்திந்து, அவன் மீது ப்ரேமையுடன் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்களை, அது போன்று எந்த எண்ணமும் இல்லாத நான் உரைத்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (கைதலை பூசலிட்டே) தலையிலே கையை வைத்து, வாயாலே கூப்பிட்டென்னுதல்; மாறாதே அஞ்சலி பண்ணி என்னுதல். தலையிலே வைத்த கைமாறாதே என்றுமாம். ஆனைக்கு உதவினது தங்களுக்கு உதவிற்றென்றிருக்கும் பர ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநர், அந்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அஞ்சலி பண்ணிச் சொல்லும் பாசுரத்தை, அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி அது நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து பொய்ம்மால் போய் மெய்ம்மாலாய் விழுந்தது.

விளக்கம் - (கைதலை பூசலிட்டே) - தலையில் கையை வைத்து, வாயால் அழைத்தேன். அல்லது, மாறாமல் அஞ்சலி செய்தேன். அல்லது, தலையில் வைத்த கையை அங்கிருந்து எடுக்காமல் என்று கருத்து. மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்த

உதவியானது தங்களுக்கே கிடைத்தது போன்று உள்ளவர்கள், யானைக்கு அவன் உதவியைத் தங்களுக்கு அவன் உதவியதாகவே எண்ணியபடி, அந்த உபகாரத்தில் மயங்கி நின்று, அந்த உபகாரத்தை எண்ணியபடியே அஞ்சலி பண்ணி உரைக்கும் சொற்களை, எனது மனம் ஊன்றி உரைக்காமல் உரைத்தேன்; ஆனால் அந்தச் சொற்கள் எனது நெஞ்சிலிருந்து வெளி வந்தபோது, பொய்யாக இன்றி மெய்யாகவே வந்தன.

வ்யாக்யானம் - அவன் உம்மளவில் செய்ததென்? என்ன (எம்பிரானுமென்மேலானே) நான் மெய் சொன்னவன்றோடு பொய் சொன்னவன்றோடு வாசியற என்றுமொக்க மெய்மமாலாய்ப் போருகிறவன் விடுமோ. எனக்கு உபகாரகனானவனும், கலியர் சோறு கண்டாப்போலே என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழுந்தான். இது இருந்தபடியால், (எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்) எவ்வளவு மஹாபாபத்தைப் பண்ணினார்க்கும், பகவத்க்ருபை பெருகாநின்றுள்ள இடத்தில் தப்பவிரகில்லைகிடீர். பூசலிடுகை - ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிடுகைக்கும், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கிறதுக்கும் பேர்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “அவன் உமக்குச் செய்தது என்ன?”, என்றதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எம்பிரானுமென்மேலானே) - பொய்கள் உரைத்த நாட்கள் மற்றும் மெய் உரைத்த நாட்கள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், எப்போதும் மயக்கம் கொண்டபடி உள்ள நான் விடுவேனா? எனக்கு உபகாரம் செய்யும் அவனும், பசி எடுத்தவர்கள் சோற்றைக் கண்டது போன்று, என் மீது வந்து விழுந்தான். இதன் விளைவாக, (எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்) - எத்தனை மஹாபாபங்கள் செய்திருந்தாலும், பகவத்க்ருபை பெருகி வரும்போது தப்புவதற்கு வழியில்லை. “பூசல் இடுகை” என்றால் ப்ரஸித்தமாக அழைத்தல் மற்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஸம்பந்தம் கொள்ளுதல் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 49)

வ்யாக்யானம் - (குணவாந்) தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்குமிடத்தில், அவர்கள், தன்னையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்துப் பிற்காலியாமே, அவர்களளவாகத் தன்னை அமைக்கும் சீலம். “மஹதோ மந்தை:” குண ப்ரகரணமாகையாலே, குணவானென்கிறது குணஸாமான்யத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; குணவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. “குண்யத இதி குண:” என்கிறபடியே, அனுஸந்தாதாவுக்கு எப்போதுமொக்க விடவொண்ணாமையாலே சீலத்தை குண சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. ஸால சப்தம் வருஷ ஸாமான்யவாசியாயிருக்கிறது, வருஷ விசேஷத்தைக் காட்டுகிறாப்போலே. “அஜாயமாந:”, “கோ நவஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்” என்று தொடங்கி, “இக்ஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ:”, “பூவ குணவத்தர: ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய” என்கிறபடியே, சீல கார்யம் அவதாரம் என்கை.

விளக்கம் - (குணவாந்) - ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னையும், தனது உடைமைகளையும் அவர்களுக்கு அளிக்கிறான்; அப்போது அவர்கள், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னையும், தங்களுடைய சிறுமையையும் நோக்கி அகன்றுவிடாமல் இருப்பதற்காக, அவர்கள் அளவில் இறங்கி வந்து தன்னை அமைத்துக் கொள்ளும் சீல குணம். “மஹதோ மந்தை: - பெரியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களுடன் பழகுதல்” என்பது காண்க. குணங்கள் குறித்துக் கூறப்படும் பகுதி என்பதால், “குணவாந்” என்பது அவனிடம் பொதுவாகவே உள்ள குணங்களைக் கூறுவதல்ல; சிறப்பான குணத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. “குண்யத

இதி குண: - குணம் உள்ளவனிடம் உள்ள குணங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்களால் எப்போதும் ஒரே போன்று விட இயலாதபடி உள்ளதால் “சீலம்” என்பதையே இங்கு “குண” என்ற பதம் மூலம் கூறுகிறார். “ஸால மரம்” என்பது பொதுவாக அனைத்து மரங்களையும் குறிப்பதாக உள்ளபோதிலும், மரம் என்பதன் சிறப்பைக் கூறுவதாகவே உள்ளது; இதனைப் போன்று இங்கும் கொள்க. புருஷஸூக்தம் - அஜாயமந: - பிறப்பற்றவன் - என்றும், பாலகாண்டம் (1-3) - கோ நவஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் - இந்த உலகில் யார் குணவானாக உள்ளான் - என்று தொடங்கி, பாலகாண்டம் (1-8) - இஷ்ட்வாகு வம்ச ப்ரபவ: - இஷ்ட்வாகு குலத்தில் பிறந்த இராமன் - என்று முடிக்கப்பட்டது. மேலும், அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - “பபூவ குணவத்தர: ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய - இராமனே குணத்தில் சிறந்தவனாக, தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாக - என்றும் உள்ளது காண்க; ஆக சீல குணத்தின் விளைவாகவே அவதாரம் உண்டாகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்